

Bolivar

‘Wat drink je nog?’ vordert Bolivar van onder zijn met nicotine behangen walrussnor. Zonder mijn antwoord af te wachten, reikt hij naar het schap met de fles porto.

‘Nee, echt niks meer, *gracias*. Ik heb nog werk te doen.’

Ik lik de laatste druppel uit het klokvormige glas en glij van mijn barkruk. Eén koffie werden twee koffies, gevolgd door een kwartfles porto. Opnieuw een voormiddag verprutst. Tegen beter weten in zit ik vaker in Bar Bidegorri dan aan mijn typemachine in mijn hotelkamer aan de overkant van de straat. *No great story ever started with a glass of milk*, behalve dan *A Clockwork Orange*, praat ik mezelf goed.

De achtergelaten boodschap van Anna, die ik eergisteren aan de receptie kreeg toegeschoven, sprak boekdelen. Waarom ik haar nog niet gebeld had, wilde ze weten. Gevolgd door het dwingende verzoek voor het einde van de week een stand van zaken op te maken. Een eis die ze onderstreepte door me erop te wijzen dat het de uitgeverij was die deze schrijfretraite bekostigde.

De weg van de minste weerstand zorgde er gisteren ook al voor dat ik Bar Bidegorri boven inspiratie onder tijdsdruk verkoos. Daarnaast verraadt de uitgezakte uitbater net als ik ruim dertig jaar drankmisbruik. Een spiegelbeeld waar ik me comfortabeler bij voel dan bij het jonge grut dat de service in de hotelbar verzorgt.

Ik gris mijn overjas van de radiator naast de toog en schuif mijn hand in de ondertussen halfdroge mouw. In de binnenzak zitten bierkaartjes met notities voor een nieuwe plot. Ik hoop dat de onophoudelijke motregen van de afgelopen drie dagen mijn bouwplan niet tot papier-maché kneedde.

‘Werk? Je logeert toch aan de overkant in Gran Hotel Bilbao? Ben je hier dan voor zaken of zo?’ vraagt Bolivar terwijl hij mijn glas afwast, afdroogt en weer in het gelid bij zijn soortgenoten plaatst.

‘Nee, ik schrijf boeken. Hoe moet ik het zeggen? Mijn redactrice stuurde me hierheen. Andere lucht, nieuwe ideeën,’ antwoord ik weinig kleurrijk.

Ik heb meteen spijt van mijn bekentenis. Enerzijds maakt de buitenlandse anonimiteit, zonder de hete adem van mijn redactrice in mijn nek, net dat ik me niet schuldig voel om mijn verzuim. Anderzijds zoek ik als spijbelaar ook een compagnon, omdat mijn hotelkamer al eenzaam genoeg is en ik de kunst van vrouwen versieren met de jaren verleerd ben. Ik smoor de beschouwingen met een vochtige sigaret uit een verloren gewaand pakje Gauloises dat ik bij het aantrekken van mijn jas in een zijzak vind.

‘En, lukt dat schrijven hier wat?’

‘Wat denk je? Zou ik hier anders al een halve dag zitten?’

Bolivar waadt bulderlachend door het cynisme van mijn retorische vraag. Twee nieuwe portoglazen volgen, die hij voller schenkt dan de gebruikelijke regel van de etiquette. Op de televisie boven de flipperkast verglijdt

het middagjournaal in het weerbericht. Overwegend bewolkt en motregen.

Hij schakelt de televisie uit en duwt een cd in de stereo achter de toog. Een Baskisch folknummer met gitaar, fluit en zang schalt enkele seconden later door de luidsprekers:

*Hegoak ebaki banizkio
neuria izango zen
ez zuen aldegingo.*

*Bainan honela
ez zen gehiago txoria izango.*

*Eta nik,
txoria nuen maite.*

Ik luister gefascineerd naar de zachte woordenstroom, maar begrijp er geen snars van. Bolivar komt me te hulp. Een liedje van een zekere Mikel Laboa, zo blijkt. Dat een vogel niet van je zal wegvliegen als je zijn vleugels afknipt. Dat het dan wel geen vogel meer is. En ware dat nu net je lievelingsdier.

‘Proost, lang leve de verbeelding!’

‘Salud, op Anna!’